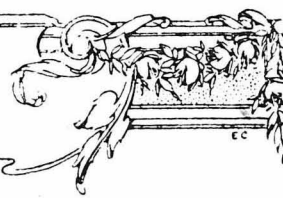

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και όταν πιά αισθανθώ ότι κάθε υπερασπίσις του έαυτού μου θά εινε ματαία, όταν απέλπισθώ απ' όλες τις ελπίδες μου, όταν εξαντληθούν όλες ή δυνάμεις μου, τότε μόνο θά έχω την τόλμη ν' αντίκρύσω κατά πρόσωπο τόν θάνατον, νά μιλήσω ήσυχα μαζί του και νά γευθώ τό μικρό ποτήρι του...

Μό μήπως και τώρα, τη στιγμή αυτή που δμιλώ, δέν βλέπω ότι έχει πιά χαθεί τό πλάν για μένα ;

Και μου μένει άραγε τίποτ' άλλο από τη βεβαιότητα αυτή, ότι ή ζωή μου πιά δέν έχει κανένα σκοπό σ' αυτόν τόν κόσμο ;

Ποιός άραγε δοκίμασε ποτέ τέτοια ζωή απέλπισμένη ;

Ποιός πέρασε ποτέ τέτοιους πόνους, τέτοια βάσανα ;

Όχι ! Ούτε φίλημα, ούτε χαιρετισμό !

Έτσι ήσυχα θ' ακολουθήσω τό πεπορασμένο μου. Δικαίως τά δάκρυά μου θά μέ φέρουνε στόν τάφο.

Η ύγεια μου, ή τύχη μου, ή καρδιά μου, όλα, όλα έχουν συνωμοτήσει εναντίον μου.

Κι' εγώ δέν μπορώ νά ύποταχθώ παρά στη μοίρα μου !...

V

Όρα...

Είχα λοιπόν τέτοια τόλμη, ώστε νά σκεφθώ νά την έγχαταλείψω ;

Ναί, Θηρεσία μου, ναί ! Όμολογώ ότι ήθελα νά σ' αφήσω γιατί βρέθηκα σέ μιá πολύ αξιοθρόνητη κατάσταση.

Μά ποιός άλλος λοιπόν θά μπορούση στό μέλλον νά σέ παρηγορήση έξτός από μένα ;

Μά τό ξέρω, τό ξέρω, άγάπη μου, πώς και αυτό άκόμα τόνισά μου θά σου προξενή φρίκη ό αν τ' άκούσι, γιατί εγώ ήμουν ή αίτία που έγινες τόσο δυστυχισμένη.

Δυστυχώς τιά δέν μπορούμε νάχουμε καμμιά βοήθεια ούτε άπ' τούς ανθρώπους, ούτε άπ' τόν έξυτό μας.

Και έτσι δέν μου μένει πιά τίποτ' άλλο από τού νά δεηθώ στόν ύψιστο, από τού νά παρακαλέσω τό Θεό, νά μάς δάτη μιá βοήθεια, έξω άπ' αυτόν τόν κόσμο, σέ μιá άλλη ζωή, στην όποια νά μη μάς καταδικάσουν πιά οι άνθρωποι.

Κι' αν οι λύπες μου, οι παρακλήσεις μου και ή τύψις της συνειδήσεώς μου, άκουσθούνε κάποτε άπ' τό Θεό, ώ ! τότε Θηρεσία μου, είμαι βέβαιος, πώς δέν θά είσαι πιά τόσο δυστυχισμένη, δέν θά είσαι πιά τόσο πονεμένη...

Κι' έτσι κι' εγώ μαζί μ' έσένα, άγάπη μου, θά ξεχάσω όλα τά βάσανά μου...

Και όμως αυτή τη στιγμή, που εγώ βρίσκομαι στη θανάσιμη αυτή απέλπισία, έσύ που είσαι έξέρι από πικρούς κινδύνους θά απέλεισας !

Μ' άλλοιμονο ! Βλέπω καλά πώς δέν μπορώ νά σέ υπερασπισθώ, δέν μπορώ νά σέ βοηθήσω σέ τίποτα.

Μου εινε αδύνατο πιά νά σρογγίζω τά δάκρυά σου, νά σέ σπρίξω σάν τότε στην άγκαλιά μου, νάκούσω και ιαλί τά μυστικά της ψυχής σου...

Τίποτα δέν μπορώ νά κάνω για σένα.

Σήμερα είμαι τόσο απέλπισμένος, όπως δέν ξέρω πιά ούτε πού νά πάω, σάν φύγω από κοντά σου, ούτε τό πώς θά σ' αφήσω, ούτε τό πότε θά μπορούσα νά σέ ξαναιδώ...

Μά τί σκληρή πού εινε ή μοίρα μου !

Μήπως λοιπόν κ' ή Θηρεσία είνε εινε πλασμένη από τά χέρια του Θεού, όπως όλοι οι άνθρωποι ;

Γιατί λοιπόν σκληρό Θεέ, γιατί αφήνεις νά γίνη αυτός ό γάμος πού θά βεβηλώση τό ναό σου ;

Και ό πατέρας της πάλι, γιατί κ' αυτός δέν έννοει ν' αλλάξη γνώμη ;

Και όμως θά μετανοήση πικρά γι' αυτό πού θέλει νά κάνη τώρα.

Θάρρη μιá ήμέρα πού ή Θηρεσία θά τόν καταριέται, πού θά τόν σκέπτεται και θά τόν βλασφημεί, για όλη την τρομερή αυτή κατάσταση πού της έδημιούργησε στη ζωή της.

Ναί, ν.ί., θαρρή καιρός πού ή άγνή αυτή κοπέλλα, θά συλλογίζεται με άγανάκτηση τούς γονείς της.

Μά τότε θά εινε πιά άργά. Κανείς δέν θά μπορή πιά νά την βοηθήση.

Μ' άλλοιμονο ! Δέν την άκούτε λοιπόν ; Δέν την άκούτε τώρα άκόμα, πώς φωνάζει; πώς θρηγεί ;

Πού θέλετε νά την σύρετε ; Γιατί θέλετε νά την

θυσιάσετε ;...

Άν και βρίσκομαι τόσο μακριά της, και όμως άκούω καθαρά τούς θρήνους της, τούς όδυμούς της..

Ναί ! άκούω τόνισά μου πού τό προφέρουν κάθε στιγμή τά χείλη της...

Ό ! Μά είσθε λοιπόν τόσο σκληροί ; Είσθε λοιπόν τόσο βάρβαροι γονείς, ώστε νά μη έννοείτε άκόμα πιά εινε ή εύτυχία της κόρης σας ;

Μ' άλλοιμονο ! Άλλοιμονο !

Τώρα ξέρω, τώρα καταλαβαίνω πολύ καλά τι σάς άξίζει !

Ναί, ναί ! Τό αίμα σας, τό αίμα μου, ή ζωή μου... ή εκδικησή μου.

Πρέπει, πρέπει, εινε άνάγκη νά εκδικηθώ ή Θηρεσία !

Μά και σύ λοιπόν φίλε μου, και σύ Λορέντζε, μένεις έτσι άδιάφορος ; Γιατί λοιπόν δέν με βοηθείς ;

Δέν σου έγραψα τώρα τελευταία, γιατί ή ψυχή μου ήτανε τόσο άναστατωμένη, πού δέν μπορούσα νά σκεφθώ τίποτα...

Η καρδιά μου, Λορέντζε, ήταν γεμάτη από όργη, από ζηλοτυπία, από εκδίκηση και από έρωτα και όλ' αυτά τό πάθη έθιγαν τόσο τό στήθος μου, ώστε δέν μ' άφηναν ελεύθερο και ήσυχο νά σκεφθώ και νά σου γράψω...

Βοήθησέ με λοιπόν τώρα Λορέντζε, βοήθησέ με, γιατί αισθάνομαι ότι ή ζωή μου εινε πιά λίγη και ό μαρμαριός της ψυχής μου θά μέ φέρι πολύ γρήγορα στόν τάφο.

Πολλές φορές, φίλε μου, σκέπτομαι ότι αν ήθελα ν' αρπάξουν διά της βίας την δυστυχισμένη Θηρεσία από κοντά μου, δέν θά μπορούσαν νά τό κατορθώσουν... γιατί δέν θά τούς άφηνά ποτέ νά την έγγιζούν...

Και όμως τώρα έφραγα μόνος μου, έφραγα με την θέλησή μου από κοντά της...

Κανείς δέν ξέρει, φίλε μου, κανείς δέν μπορει νά μάθη ποτέ, τό μυστήριο αυτό πού έχω θάψει στην καρδιά μου !

Τι νά εινε, άραγε ό κριός εκείνος ιδιώτας, πού με λούζει άπότομα κάθε νύχτα ; Τι νά εινε αυτή ή ταραχη πού με πιάνει κάθε στιγμή ;

Μόλις χαράζει είμαι έτοιμος και βγαίνω έξω από τό σπίτι μου.

Άλλοτε πάλι ή χαραυγή με βρίσκει βυθισμένο σ' ένα ληθαργό, άφού όλη τη νύχτα τυραννηθώ με την σκέψη της...

Δέν βρίσκω πιά, φίλε μου, πουθενά άνάπαυση.

Λίγες στιγμές πριν άρχισω νά σου γράψω αυτό τό γράμμα, έκλαιγα σάν μικρό παιδί χωρίς νά ξέρω γιατί, χωρίς νά μπορώ νάξήγησω την αίτια τών δακρύων μου.

Άλλες φορές πάλι, φίλε μου, μου φαίνεται ότι βλέπω γύρω μου νά δροθάνεται τό κεφάλι ενός φοβερού δημίου πού θέλει νά πάρη τη ζωή μου.

Υγιάινε, Λορέντζε, υγιάινε.

Φεύγω όλοένα και πιό μακριά. Θά σου γράψω έντός της ήμέρας, από τη Βολλωνία.

Πρόσφερε τούς χαιρετισμούς μου στην μητέρα μου.

Ό ! αν ήξερε ή καυμένη την κατάσταση στην όποία βρίσκομαι σήμερα !

Μά μη της πής τίποτα Λορέντζε, σέ παρακαλώ.

Μή της μιλήσης για τά δεινά μου, για τίς σφωρές μου. Εινε περιττό νά της προσθέσουμε μιá άκόμα πληγή, στις τόσες πληγές, στις τόσες πίκρες της... Υγιάινε...

VI

Βολλωνία 24 Ιουλίου, ώρα 10

Άν θέλης, Λορέντζε, νά χάσης λίγο βάλεσμο στην βιουσιαιμένη ψυχή του φίλου σου προσπάθησε σέ παρακαλώ νά πάρης από τη Θηρεσία την είκόνα της, και νά την παραδώσης στόν Μιχαήλ, τόν όλοπον σου στέλνω.

Μή άμελήσης, Λορέντζε. Περιμένο άνυπομόνως, άπάντησή σου. Δέν μπορώ ούτε νά τό σκεφθώ, ότι ό Μιχαήλ, μπορει νά γυρίση χωρίς την είκόνα της.

Πήγαινε και σύ ό ίδιος νά την ιδής, Λορέντζε.

Πήγαινε μόνος σου στό σπίτι της και διάβασε της μερικά άποσπάσματα τών επιστολών πού σου έγραψα, στις στιγμές τών παραφορών της ψυχής μου...

Η Θηρεσία, Λορέντζε, είμαι βέβαιος πώς έχει άνάγκη από τη παρηγοριά αυτή, πώς θά άνακουρισθώ πολύ αν σέ ιδή...

(Ακολουθεί)

